

9. Събуждане на Единъ станъ (Ордія)

Утруденъ отъ дневны-ты работы, прѣзъ нощъ тѣ сдавашъ намѣрихъ пѣколко часове за да иноатмори ослабиали-ти си ставы. По това кѣсъ отморяваше често ми идеше на умъ да заборавишъ новжъ си тѣхъ честь, иъ като си зададе зора, трѣпетата бѣше захваиала да си чюва по вѣдуха, азъ си слисахъ като си отворихъ очи-ты и ся видѣхъ помежду шумж-тѣ. И пакъ бѣше благодарно такова събуждане на войника, кой-то ся е отарвалъ отъ пагубы-ты на нощъ-тѣ. Никога не чюхъ, безъ да имамъ една истинска вспомна радость, гласть-тѣ на трѣпета-та, кой-то си повтаряше, прѣзъ отзыва на стрѣмчины-ты, и първи-ты цвиленія на кони-ты, что поздравявахъ зорж-тѣ. Обычаяхъ да глѣдамъ войскъ-тѣ като си, шатры-ты като съ още затворени, отъ дѣто излазиахъ иѣкой солдатъ полвинаоблечени, стотпланикъ-тѣ, кой-то ся расхождаше прѣдъ купа на оржжия-та, постолина-та стражя, кой-то за да не засивъ, държеше едина пръстъ издигнатъ въ дѣлбоко мълченіе; конникъ-тѣ, кой-то прѣминуваше рѣка-тѣ, напистрена отъ огневе-ты на зарань-тѣ, жъртвоприноситель-тѣ, кой-то черпеше водж-тѣ на жъртвж-тѣ, и често единъ овчарь, подпрянъ на крывака си, глѣдаше да піе стадо-то му.

(Шатобріанъ).